

Enyorança escalenca

Avui he rebut, igualment com altres escalencs absents, una missiva que m'ha portat alegria i tristor. Alegria, perquè veig que algú ha pensat amb els que estem a fora i que de tot cor ens conviden a casa seva, al calor de la seva fogaina i a la caritat de la seva taula i la seva conversa; gent que malgrat els trenta anys passats no ens han oblidat. I tristor també, perquè la vostra memòria m'omple de coses, de records bons i dolents, d'idees, d'enyorança del que podia haver estat i no fou, d'allò que més estimaves i que tenies a les mans i se'n va anar tontament.

Jo no he pas nascut a l'Escala, no fou meva la culpa; hi vaig venir de jovençà, de nin, sense haver encara obert els ulls a la vida; i aquí em vaig fer home a poc a poc; vivint entre vosaltres, treballant en allò que tenia per davant i passant les mateixes alegries i les mateixes penes que la majoria dels habitants del poble absolutament mariner que era L'Escala en aquella època. La mateixa gana, les mateixes cues per adquirir aliments i pa, les mateixes necessitats per a tots. Les alegries de l'edat jove són les que més recordem: la primera embarcada com a mariner de la tranyina del «Xillu»; mitja part a la primera setmana i a la segona ja ser tractar com un home, part sencera. El pit em reventava de gust. La bona acollida entre nois i noies del poble que aviat em prengueren com un més d'ells: balls, sardanes, fútbol, festes a tot igual com un més de la colla. Em devenen

La venda del peix a la Riba Vella